

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119202257
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8119202257.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: B. M., G.. XX.XX.XXXX, K. M. XX, XXX XX O., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Teplická 7437/147, 921 22 Piešťany, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1 778,55 EUR s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/27/2019 - 66 zo dňa 1.4.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku I.

II. Mení sa rozsudok vo výroku II. tak, že odvolací súd určuje, že zmluvné podmienky uvedené v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, A.S. - hotovostný a revolvingový úver k Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.6.2013 v § 1 Hlavy 18 v znení:

„V prípade omeškania klienta s úhradou splátky či splátky RÚ je Spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť Spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 5 EUR v prípade prvej upomienky a 12 EUR v prípade druhej a ďalšej upomienky“,

a v § 2 Hlavy 18 v znení:

„V prípade omeškania klienta je Spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť Spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 17 EUR“,

sú neprijateľné zmluvné podmienky.

III. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že, cit::

„I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 778,55 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 20.2.2019 až do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok zamietla.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.“

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa návrhom došlým súdu dňa 21.01.2019 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok z titulu úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Súd má za to, že zmluva neobsahuje uvedenie

RPMN. Žalovaný má poskytnúť úver takým spôsobom, ktorý mu umožní uvedenie RPMN konkrétnym údajom.

Vo vzťahu k určitosť údajov o splatnosti splátok a konečnej splatnosti, súd uvádza, že ich za určité nepovažuje. Určitosť nemusí byť daná konkrétnym dátumom každej splátky ale musí byť určená tak, aby bola určiteľná bez potreby výpočtov a kombinácií. Formulácia zvolená žalovaným uvedenému nezodpovedá.

Súd má za to, že Zmluva v časti týkajúcej sa textu pri jednej hviezdičke, pri dvoch hviezdičkách ako aj inkorporačnej doložky je neplatná podľa § 37 ods.1 OZ z dôvodu, že veľkosť písma je tak minimálna, že je reálne nenaplniteľné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal čo i len oboznámiť s dotknutým textom, nie to ešte mu porozumieť a vyhodnotiť jeho dôsledky dopadajúce na neho ako spotrebiteľa.

V prejednávanej veci súd žalobe v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok vyhovieť nemohol, keďže tieto podmienky sú súčasťou VOP, ktoré z dôvodu neplatnosti inkorporačnej doložky nie sú súčasťou zmluvy, a teda v posudzovanom prípade zmluva uzavretá medzi stranami sporu napádané neprijateľné podmienky neobsahuje.

Vyššie uvedené závery znamenajú, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

K vznesenej námietke premlčania súd uviedol, že pri vedomosti o rozhodovacej praxi jeho nadriadeného súdu aplikujúc jeho závery uzatvára, že subjektívna a ani objektívna premlčacia lehota neuplynula, keďže žalobca sa o úmyselnom bezdôvodnom obohatení získanom žalovaným na jeho úkor dozvedel od občianskeho združenia dňa 11.12.2018 a žiadna z premlčacích lehôt tak neuplynula.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobca aj žalovaný.

Žalobca odvolanie podal proti zamietavému výroku rozsudku. Uviedol, že ani neplatnosť celej zmluvy nebráni tomu, aby bola určená aj neprijateľnosť zmluvných podmienok. Poukázal na viaceré rozhodnutia súdov. Navrhol rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný v odvolaní smerujúcom voči vyhovujúcemu výroku namietal uplynutie objektívnej i subjektívnej premlčacej doby. Výška RPMN je v zmluve uvedená korektné spolu s predpokladom pre jej výpočet. Žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci R - 42/15 vo vzťahu k ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné v časti zmeniť.

4. K odvolaniu žalobcu odvolací súd uvádza, že súhlasí s názorom súdu prvej inštancie o neplatnosti inkorporačnej doložky (poukazujúc na závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/135/2012 zo dňa 13.6.2013), napriek tomu však má za to, že pokiaľ sa spotrebiteľ dovoľáva stavu právnej istoty žalobou o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, nemožno takúto žalobu zamietnuť len s poukazom na neplatnosť zmluvy či inkorporačnej doložky. Pre spotrebiteľa, ktorému hrozí, že by dodávateľ voči nemu uplatňoval nároky z neprijateľných zmluvných podmienok je vždy istejšia situácia, ak je takáto zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú. V prípade uplatnenia takejto podmienky zo strany dodávateľa sa spotrebiteľ môže rozsudkom, ktorým je zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, účinnejšie brániť proti dodávateľovi, ako v prípade zamietnutia žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z dôvodu neplatnosti zmluvy či inkorporačnej doložky, najmä za stavu záväznosti len výroku rozsudku, nie aj jeho odôvodnenia (§ 228 ods. 1 CSP).

Práve žalobca a jeho majetková sféra je v ohrození, a preto žalobca v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúcich z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany.

Podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Súdneho

dvora Európskej únie z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, a z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, ako aj uznesenie Pohotovosť, bod 37).

Preto odvolací súd má za to, že žaloba je dôvodná aj v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok.

K sporným zmluvným podmienkam uvedeným v § 1 a 2 Hlavy 18 Úverových zmluvných podmienok odvolací súd poukazuje na rozsudky Okresného súdu Prešov č.k. 9C/34/2015 zo dňa 3.9.2015, Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 11C/480/2014 zo dňa 4.12.2014, ktorými už boli tieto podmienky vyhlásené za neprijateľné, prípadne na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 3C/201/2014 zo dňa 19.11.2014, ktorým na ich základe nebolo priznané plnenie. Vyhlásením neprijateľnosti týchto zmluvných podmienok odvolací súd pre dosiahnutie právnej istoty spotrebiteľa len opätovne „deklaruje“ to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté inými súdmi.

5. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd konštatuje, že tieto nie sú dôvodné.

6. K údajom o RPMN odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Práve pre to, aby sa spotrebiteľ mohol objektívne rozhodnúť, či ponúkaný úver je pre neho výhodný alebo nie, či do úverového vzťahu s dodávateľom vstúpi, alebo či iný dodávateľ mu ponúka úver za výhodnejších podmienok je podstatné, aby spotrebiteľ poznal skutočnú a presnú výšku RPMN už v čase uzatvárania zmluvy. Informácia o RPMN poskytnutá po uzavretí zmluvy je pre spotrebiteľa irelevantná a takýto postup je v rozpore s účelom Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Znenie ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) nepripúšťa výklad, podľa ktorého by bolo možné RPMN uviesť v rozmedzí od - do. Výška RPMN musí byť uvedená presne spolu s predpokladmi použitými na jej výpočet, pričom s výkladom spomínaného ustanovenia v aplikačnej praxi ani nedochádza k väčším problémom.

V čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval, nemal vedomosť o tom, aká je reálna výška RPMN. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný.

Na uvedenom nič nemení ani obrana žalovaného spočívajúca v tom, že zmluva bola uzatváraná telefonicky a k jej podpisu došlo až o niekoľko dní, nakoľko ani táto skutočnosť ho nezbaňuje povinnosti uviesť RPMN v presnej výške a to už v čase uzatvorenia zmluvy. Pokiaľ žalovaný zvolil a umožnil takýto postup uzatvárania zmlúv, bol povinný nájsť spôsob, ako aj v takomto prípade naplniť ustanovenia zákona, a ak tak neurobil, musí znášať dôsledky tohto konania/opomenutia.

7. Keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru postačuje neuvedenie čo len jednej náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, odvolací súd sa ďalšími odvolacími námietkami nezaoberal.

Navyše odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je zmätočná, nakoľko týmto sa súd prvej inštancie nezaoberal.

8. Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd zotrváva na svojom názore, podľa ktorého rozhodujúcim pre začiatok jej plynutia je deň, kedy sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení.

Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. (OGH 30b592/77 „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“).

„Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade

skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (Pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986)

Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila.

Preto správne súd prvej inštancie ako začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby ustálil 11.12.2018, kedy sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení od združenia na ochranu spotrebiteľov.

9. Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný musel vedieť, že neuvedením všetkých zákonných náležitostí v zmluve o úvere a zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok nastane sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vyhlásenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, a pre prípad, že sa tak stane, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (nepriamy úmysel).

Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ktorý nerešpektoval ustanovenia zákona slúžiace na ochranu spotrebiteľa nemožno považovať za súladné s dobrými mravmi. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobcovi, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. (Porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012)

Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počítá s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počítá odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

10. K časovému aspektu uplatnenia práv spotrebiteľa voči dodávateľovi z neprijateľných zmluvných podmienok či dojednaní odporujúcim dobrým mravom odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-154/15, C-307/15 a C-308/15 Francisco Gutiérrez Naranjo proti Cajasur Banco SAU (C-154/15), Ana María Palacios Martínez proti Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Banco Popular Español SA proti Emilio Irllesovi Lópezovi, Terese Torresovej Andreuovej (C-308/15), zo dňa 21.12.2016, v ktorom Súdny dvor vyslovil, že: „Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvnú podmienku, ktorá bola vyhlásená za nekalú, treba v zásade chápať tak, že nikdy neexistovala, takže nemôže voči spotrebiteľovi vyvolávať účinky. Určenie nekalej povahy tejto podmienky súdnym rozhodnutím v zásade musí viesť k navráteniu právnej a skutkovej situácie spotrebiteľa, v ktorej by sa nachádzal, ak by uvedená podmienka neexistovala. Neexistencia tohto reštitučného účinku by totiž mohla spochybniť odradzujúci účinok, ktorý článok 6 ods. 1 smernice 93/13 v spojení s článkom 7 ods. 1 tejto smernice rozšíril na určenie nekalej povahy podmienok obsiahnutých v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa.

Hoci členským štátom v dôsledku toho prislúcha, aby prostredníctvom svojho vnútroštátneho práva definovali metódy, v rámci ktorých je preukázané určenie nekalej povahy podmienky obsiahnutej v zmluve, a či konkrétne právne účinky tohto určenia sú materiálnej povahy, nič to nemení na skutočnosti, že toto určenie musí umožniť navrátenie právnej a skutkovej situácie, v ktorej by sa spotrebiteľ nachádzal, ak by táto nekalá podmienka neexistovala, najmä na základe práva vrátenia výhod, ktoré predajca alebo dodávateľ neoprávnene prijal na základe uvedenej nekalej podmienky na ujmu spotrebiteľa.“

V tejto súvislosti a na zdôraznenie nutnosti materiálnej a čo najširšej ochrany práv spotrebiteľov voči nekalým obchodným praktikám zo strany dodávateľov, ktorá sa oslabuje uplynutím času, odvolací súd poukazuje aj na právnu úpravu Českej republiky, ktorá v niektorých prípadoch ustanovuje premlčaciu dobu 15 rokov (ust. § 630 ods. 1,2, Zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákoník, v zmysle ktorého: Strany si môžu ujednať kratší alebo delší promlčecí lhútu počítanou ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno

poprvé, než jakou stanoví zákon, nejméně však v trvání jednoho roku a nejdéle v trvání patnácti let. (2) Je-li kratší nebo delší lhůta ujednána v neprospěch slabší strany, nepřihlíží se k ujednání. Nepřihlíží se ani k ujednání kratší promlčecí lhůty, jde-li o právo na plnění vyplývající z újmy na svobodě, životě nebo zdraví nebo o právo vzniklé z úmyslného porušení povinnosti., ust. § 636 ods. 2 veta prvá OZ: Byla-li škoda nebo újma způsobena úmyslně, promlčí se právo na její náhradu nejpozději za patnáct let ode dne, kdy škoda nebo újma vznikla, ust. § 638 ods. 2 OZ: Bylo-li bezdůvodné obohacení nabyto úmyslně, promlčí se právo na jeho vydání nejpozději za patnáct let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo).

11. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/22/2019 zo dňa 12.6.2019, ktorým bola Súdnemu dvoru Európskej únie položená prejudiciálna otázka v súvislosti s úmyselným obohatením sa dodávateľa, a plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie tohto uznesenia.

12. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 odvolací súd konštatuje, že s týmto sa aj vzhľadom na vyššie uvedené argumenty nemôže stotožniť. Podľa názoru odvolacieho súdu je nemysliteľné, aby dôkazné bremeno ohľadne preukázania úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť zaťažovalo spotrebiteľa. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdného dvora Európskej únie vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej a spol., v ktorom sa okrem iného uvádza, cit.: „...Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že: jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, ...“

13. Za tohto stavu odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok vo výroku I. ako vecne správny potvrdil a podľa ust. § 388 CSP vo výroku II zmenil a žalobe vyhovel aj v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok.

14. O trovách konania vrátane odvolacieho rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní, vrátane odvolacieho, plne úspešný, odvolací súd mu preto priznal voči žalovanému náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

15. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).